

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžr/108/2014
Identifikačné číslo spisu: 2012200300
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:2012200300.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. E. C., bytom X. č. X, L., právne zastúpeného JUDr. Petrom Tóthom, advokátom so sídlom Bartošková č. 7, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Vájanského ul. č. 2, Trnava, (pôvodne Správa katastra Trnava), za účasti: L.M.FINANC, s.r.o., so sídlom Tehelná 5711/8, Trnava, právne zastúpený Advokátska kancelária Kucek, Havlík & Partners, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 12, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Z 567/12 zo dňa 22.3.2012 pod číslom zmeny 1394/12, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/52/2012-198 zo dňa 12.6.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 14S/52/2012-213 zo dňa 23.7.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/52/2012-198 zo dňa 12.6.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 14S/52/2012-213 zo dňa 23.7.2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a n o v é k o n a n i e .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia v spojení s opravným uznesením vydaným v novom konaní po tom, čo pôvodné rozhodnutie krajského súdu - zastavujúce uznesenie č. k. 14S/52/2012-94 zo dňa 1.10.2012 - bolo v odvolacom konaní zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžr/166/2012 zo dňa 29.10.2013, na žalobu o preskúmanie rozhodnutia - záznamu č. Z 567/12 zo dňa 22.3.2012, zapísaného pod číslom zmeny 1394/12, ktorým žalovaný s poukazom na § 159a zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a § 51 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) vykonal výmaz vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX a XXXX, toto rozhodnutie zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ani účastníkovi konania L.M.FINANC s.r.o. ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v rozsudku uviedol, že účastník L.M.FINANC, s.r.o. uzatvoril dňa 23.3.2009 kúpnu zmluvu ako predávajúci s kupujúcim J. B., pričom predmetom prevodu boli nehnuteľnosti zapísané v LV č. XXXX, LV č. XXXX a LV č. XXXX. Vtedajší príslušný správny orgán - Správa katastra Trnava - vykonal na návrh účastníkov vklad vlastníckeho práva týchto nehnuteľností dňa 3.4.2009 pod sp. zn. V 1055/2009.

Následne J. B. ako predávajúci previedol kúpnopredajnými zmluvami tieto nehnuteľnosti na žalobcu. Vklad vlastníckeho práva pre žalobcu bol vykonaný rozhodnutiami Správy katastra Trnava č. V 5258/10 a č. V 5257/10.

Na LV č. XXXX a LV č. XXXX bola uvedená poznámka informujúca o tom, že Okresná prokuratúra v Trnave podala návrh na preskúmanie rozhodnutia Správy katastra Trnava o povolení vkladu č. V 1055/99, na základe ktorého sa stal vlastníkom nehnuteľnosti J. B.. Uvedené rozhodnutie správy katastra V 1055/2009 zo dňa 3.4.2009 bolo rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžr/46/2011 zo dňa 17.1.2012 zrušené a vec bola vrátená Správe katastra Trnava na ďalšie konanie.

Na základe tejto skutočnosti vykonala Správa katastra Trnava pod č. Z 567/12 v spojení s číslom zmeny 1394/2012 dňa 22.3.2012 záznam v katastrálnom operáte, ktorým vymazala žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX a XXXX a zapísala ako vlastníka spoločnosť L.M.FINANC s.r.o.

Krajský súd poukazujúc na ustanovenie § 226 O.s.p. uviedol, že v tomto konaní bol povinný rešpektovať názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 1Sžr/166/2012, ktorý spočíval v tom, že hoci v zmysle § 34 ods. 3 katastrálneho zákona sa na vykonanie záznamu nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v spojení s ústavnou ochranou vlastníckeho práva podľa článku 20 Ústavy (v danom prípade nadobudnutého viacerými zápsmi práv k dotknutým nehnuteľnostiam), v spojení s dôrazom kladeným zákonodarcom na hodnovernosť a záväznosť údajov katastra (v predmetnej veci ide o vlastnícke právo) v zmysle § 70 ods. 1 katastrálneho zákona, pri zázname práv k nehnuteľnostiam sa nepochybne vyžaduje vydať negatívne rozhodnutie, t. j. rozhodnutie správneho orgánu o tom, že sa preukázal opak záväznosti a hodnovernosti o vlastníckom práve.

Krajský súd ako prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu preto zrušil napadnuté rozhodnutie - záznam vykonaný v katastrálnom operáte a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie za účelom vydania negatívneho rozhodnutia v intenciách dôvodov uvedených v uvedenom uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/166/2012.

Ostatnými námietkami žalobcu sa krajský súd nezaoberal z dôvodu, že tieto boli v tom čase predčasné, nakoľko v prvom rade musí žalovaný vydať negatívne rozhodnutie a po jeho vydaní v prípade žaloby o preskúmanie tohto rozhodnutia sa bude súd zaoberať aj námietkami žalobcu, ak budú vznesené. Okrem toho vyhodnotenie súčasných námietok by neprinieslo iné rozhodnutie súdu.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie žiadajúc jeho zrušenie z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.

Žalovaný sa nestotožnil s právnym názorom súdu a zdôraznil, že v zmysle platného katastrálneho zákona správny orgán nevydáva samostatné rozhodnutie o tom, že hodnovernosť údajov katastra nehnuteľností bola vyvrátená, pretože pre takýto postup nie je opora v zákone. Naopak § 39 ods. 2 katastrálneho zákona výslovne hovorí o tom, ako má orgán pri vyvrátenej hodnovernosti údajov postupovať a to

vyznačiť poznámky. Katastrálny zákon neobsahuje žiadne ustanovenie o tom, že sa má vydať „negatívne“ rozhodnutie a v akom prípade. Argumentoval, že ustanovenia katastrálneho zákona sú kogentné a ich pôsobnosť nemožno bezdôvodne rozširovať na prípady, ktorých sa netýkajú. Dodal, že v prípade prijatia právneho názoru krajského súdu a Najvyššieho súdu SR by kataster nevedel formulovať, podľa akého ustanovenia „negatívne“ rozhodnutie vydáva, čo má byť vo výroku takéhoto rozhodnutia, čím ho odôvodniť a aké uviesť poučenie, ktoré opravné prostriedky a podľa ktorého právneho predpisu sú proti takémuto rozhodnutiu prípustné, odhliadnuc od toho, že takéto rozhodnutie by bolo v priamom rozpore s ustanoveniami katastrálneho zákona. Prezentoval názor, že súdny výklad zaväzujúci kataster k uvedenému postupu je mimo rámec zákona, nemá v zákone oporu a z tohto dôvodu je neprípustne extenzívny. Navyše vnáša do aplikačnej praxe katastra neistotu, keď ho núti konať nie tak, ako zákon jednoznačne uvádza, ale bez prihliadnutia naň, čo je v právnom štáte neprípustným pre činnosť štátneho orgánu a znamenalo by popretie zásady zákonnosti. Prípustenie takéhoto výkladu aj v ďalších prípadoch by znamenalo svojvôľu a anarchiu pri rozhodovaní a vôbec v činnosti štátnych orgánov. Znamenalo by to, že štátny orgán môže selektívne vyberať, ktorými zákonnými ustanoveniami sa riadiť bude a na ktoré nebude prihliadať a teda by mohol podľa svojho momentálneho názoru ignorovať zákon.

Dodal, že pokiaľ má Najvyšší súd SR za to, že dopad zákonom vymieneného vylúčenia subsidiárneho účinku správneho poriadku pri zápise záznamom na dotknuté osoby predstavuje ich ukrátenie na ústavných právach - s čím sa žalovaný nestotožnil, nakoľko v zmysle § 5 ods. 2 katastrálneho zákona záznam je úkon plniaci len evidenčnú funkciu, ktorý nemá vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam, keďže k vzniku, zmene alebo zánik práv došlo úkonom iného št. orgánu a (ne)vykonanie zápisu v katastri nehnuteľností na tomto stave nič nezmení - je na mieste takéto ustanovenie zákona novelizovať, aby ústavné práva účastníkov konania boli garantované. Nie je však mysliteľné, aby bol správny orgán sankcionovaný za to, že postupuje podľa platného zákona, alebo, aby bol v individuálnom prípade vedený na postup nad zákonný rámec, aby sa výsledok javil vo vzťahu k účastníkom konania „spravodlivejšie“.

Preto žalovaný vyjadril názor, že pri svojom postupe pri zápise rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžr/46/2011, evidovaného pod číslom záznamu Z 567/12 zo dňa 22.03.2012, nepochybil.

Ak sa však krajský súd stotožnil s názorom Najvyššieho súdu SR, mal vydať rozsudok podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p., a nie podľa písm. a) uvedeného ustanovenia. Zároveň uviedol, že súd sa mal vyjadriť aj k meritu veci z dôvodu právnej istoty účastníkov konania aj správneho orgánu, ktorý by tak mohol korigovať svoj prípadný nesprávny postup a nepredlžovať eventuálny nezákonný stav. Účastníci konania by rovnako získali istotu ohľadom svojho právneho postavenia a z toho vyplývajúcich možností svojho ďalšieho postupu.

V doplnení žaloby poukázal na iné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a to sp. zn. 6Sžo/184/2008 zo dňa 23.09.2009, ktoré riešilo obdobnú právnu situáciu a v ktorom súd vyslovil, že: „...žalovaný vo veci nevydal rozhodnutie (nevykonal záznam), ale iba prípisom žalobkyni vrátil návrh späť s tým, že nie sú splnené podmienky na záznam.

Odvolačný súd poukazuje ďalej na to, že v danom prípade nebolo povinnosťou žalovaného vydať rozhodnutie, keďže na vykonanie záznamu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a zákon č. 162/1995 Z. z. a ani iný zákon, resp. všeobecne záväzný právny predpis takúto povinnosť žalovanému neukladá. Navyše záznam je úkon správy katastra plniaci evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práva k nehnuteľnostiam...“

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v oboch rozhodnutiach a to ako v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, tak i krajského súdu, je daný právny názor pre ďalší postup žalovaného v správnom konaní. Skutočnosť, že tento nevie, ako má postupovať a aké rozhodnutie vydať, len plne dokladujú odôvodnenosť námietok žalobcu proti zákonnosti konania žalovaného ohľadne jeho výmazu z LV bez splnenia zákonných podmienok. Krajský súd podľa názoru žalobcu rozhodol v súlade so

stanoviskom Najvyššieho súdu SR, ktoré je právne záväzné a zúčastnené strany sú povinné ho rešpektovať. Ide o základnú zásadu občianskeho procesného práva špecifikovanú v právnom predpise. Žalobca preto navrhol rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250ja ods. 1 O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že je daný dôvod na zrušenie prvostupňového rozsudku a na vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové konanie.

Odvolací súd na úvod poukazuje na zákon č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým boli s účinnosťou od 01.10.2013 zrušené správy katastra a zároveň ním bola vymedzená pôsobnosť okresných úradov, o. i aj na úseku katastra nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené pôsobnosť zrušenej Správy katastra Trnava, ktorá v tomto konaní bola správnym orgánom prvého stupňa, vykonáva Okresný úrad Trnava. Preto pod označením „žalovaný“ v texte tohto rozsudku treba rozumieť pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu, v závislosti od kontextu odôvodnenia.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zrušení záznamu žalovaného, ktorým žalovaný s poukazom na § 159a O.s.p. a § 51 ods. 2 katastrálneho zákona vykonal výmaz vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a z taktó vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V predmetnej právnej veci z predloženého spisu súdu prvého stupňa, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že žalobca podal žalobu proti záznamu Z 567/12 zo dňa 22.3.2012 vykonanému pod č. zmeny 1394/12, ktorým žalovaný podľa § 159a O.s.p. a § 51 ods. 2 katastrálneho zákona č. 162/1995 Z. z. vykonal výmaz vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, XXXX. Žalovaný tak urobil na základe rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžr/46/2011, ktorým tento zrušil rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva č. V 1055/09 do katastra nehnuteľností a vec jej vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, Vklad V 1055/09 povolil správny orgán na návrh účastníkov z titulu kúpnej zmluvy uzavretej dňa 23.3.2009 medzi účastníkom L.M.FINANC, s.r.o. ako predávajúcim a J. B. kupujúcim. Následne J. B. previedol tieto nehnuteľnosti na žalobcu a to aj napriek existencii poznámky na LV o prebiehajúcom konaní (na podnet prokurátora bolo preskúmané povolenie vkladu V 1055/09).

Najvyšší súd nepovažoval za správny záver krajského súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/166/2012 uložil žalovanému vydať negatívne rozhodnutie o tom, že sa preukázal opak záväznosti a hodnovernosti o vlastníckom práve, pričom sa v zrušujúcom rozsudku nezaoberal námietkami žalobcu z dôvodu, že tieto označil za predčasné, nakoľko v prvom rade musí žalovaný vydať negatívne rozhodnutie a po jeho vydaní v prípade žaloby o preskúmanie tohto rozhodnutia sa bude súd zaoberať aj námietkami žalobcu, ak budú vznesené, pričom vyhodnotenie súčasných námietok by podľa krajského súdu neprinieslo iné rozhodnutie súdu.

Odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/166/2012 zo dňa

29.10.2013 uviedol: „...Avšak v správnom súdnictve sa neposkytuje iba súdna ochrana hmotným právam jednotlivcov v oblasti verejného práva, ale aj sa vykonáva prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu bez ohľadu na to, či je zavŕšené vydaním rozhodnutia.

13. Práve tento moment zákonodarca zdôraznil prostredníctvom zrušovacieho dôvodu zakotveného v ustanovení § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. Váda v konaní bližšie vymedzená prostredníctvom ustanovenia § 250i ods. 3 O.s.p. sa týka predovšetkým postupu, t. j. správny súd je povinný z úradnej povinnosti preveriť zákonnosť postupu, napríklad vykonaného záznamu v katastrálnom konaní, pokiaľ sa vzťahuje na tento záznam klauzula obsiahnutá v čl. 46 ods. 2 ústavy.

14. Predovšetkým procesná stratégia ochrany práv jednotlivca je vecou dotknutého jednotlivca. Prostredníctvom svojho rozsudku sp. zn. 5Sžf/89/2009 Najvyšší súd vyslovil:

„Ak sa jednotlivec domnieva, že vo svojich právach alebo povinnostiach konaním alebo rozhodnutím orgánu verejnej správy je jeho konštitutívnymi účinkami dotknutý tak, že nastal pre neho právne neúnosný stav, potom sám musí zvážiť, ktoré zo spektra právnych prostriedkov ponúknutých mu právnym poriadkom, využije na nápravu tohto nežiaduceho stavu. Slovenský právny poriadok okrem súdnej ochrany prostredníctvom všeobecných súdov alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky umožňuje jednotlivcom využiť aj mechanizmus sťažností na verejnú správu, petičného práva alebo špeciálnych podaní na orgány prokuratúry poprípade na iné kontrolné alebo dozorné orgány.

Je iba vecou jednotlivca, ktorý z týchto prostriedkov nápravy zvolí a z akého dôvodu. Na druhej strane si však musí byť vedomý tej skutočnosti, že súdna ochrana prostredníctvom správneho súdnictva je subsidiárna (predpokladá aktívnu starostlivosť účastníka alebo dotknutej osoby o okruh svojich práv a povinností napríklad prostredníctvom vyčerpania opravných prostriedkov v správnom konaní) a zasahuje „ex post“; a vo veľmi zriedkavom prípade ju možno využiť „a priori“ spôsobom ako nástroj právnej prevencie proti hrozbe zameranej na práva a povinnosti jednotlivca (napríklad prostredníctvom inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia).“

15. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru (sp. zn. 5Sžf/11/2009), že:

„Je pravdou, že článok 46 ods. 2 posledná veta Ústavy Slovenskej republiky modifikoval hranice súdneho prieskumu správnych rozhodnutí v prospech všetkých, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd.“

Preto už aj v niekoľkých rozhodnutiach (napríklad sp. zn. 1Sžr/13/2012, 1Sžr/102/2012 alebo 10Sžr/174/2011) vyslovil, že záznam vykonaný v katastrálnom konaní súdnemu prieskumu podlieha.

16. Ďalej Najvyšší súd dáva do pozornosti, že postup katastrálneho orgánu spočívajúcom vo vykonaní záznamu podľa § 34 zák. č. 162/1995 Z. z. (viď bod č. 9) viaže zákonodarca na splnenie striktných podmienok, pričom opúšťa vkladovú kombináciu založenú na dvoch fázach nadobúdania, t. j. titulus aquirendi a modus aquirendi.

Práve splnenie uvedených podmienok pri zázname týkajúcom sa vlastníckeho práva sú predmetom súdneho prieskumu vykonávaného v tomto prípade správnym súdom v zmysle ústavného imperatívu zakotveného v čl. 46 ods. 2 ústavy. Preto nie je možné každý záznam vyhodnotiť ako právno-aplikačný akt katastrálneho orgánu, ktorý je mimo prieskumnú právomoc v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p.

17. Obdobne judikoval aj Najvyšší súd vo veci 1Sžr/84/2012, keď vyslovil

„Najvyšší súd v tejto súvislosti neprehliadol ani to, že v zmysle § 34 ods. 3 zák. č. 162/1995 Z. z. sa na vykonanie záznamu nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, avšak ústavný princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy) v spojení s ústavnou ochranou vlastníckeho práva podľa čl. 20 (v danom prípade nadobudnutého v zmysle bodu č. 5 jednotlivými zápismi práv k dotknutým nehnuteľnostiam) v spojení s dôrazom kladeným zákonodarcom na hodnovernosť a záväznosť údajov katastra (v prejednávanej veci ide o vlastnícke právo) v zmysle § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z., si napriek hore uvedenému popretiu subsidiárneho pôsobenia účinkov Správneho poriadku pri zázname práv k nehnuteľnostiam nepochybne podľa Najvyššieho súdu vyžaduje vydať negatívne rozhodnutie, t. j. rozhodnutie správneho orgánu o tom, že sa preukázal opak záväznosti a hodnovernosti o vlastníckom práve.“

18. Preto Krajský súd v Trnave predčasne rozhodol o zastavení súdneho prieskumu.

Bude preto úlohou súdu v ďalšom konaní sa vysporiadať s námietkami žalobcu (žalobné dôvody) a na ich základe rozhodnúť o podanej žalobe.

19. Napriek uvedenému Najvyšší súd poukazuje na prevažujúci derivatívny titul us aquirendi pri nadobúdaní vlastníckeho práva, ktorý zdôrazňuje rozsah vlastníckeho práva, resp. jeho existenciu u právneho predchodcu...“

Krajský súd nepostupoval v intenciách citovaného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý mu po zrušení zastavujúceho uznesenia uložil preskúmať záznam správy katastra v rozsahu žalobných dôvodov. Tvrdenie krajského súdu o povinnosti žalovaného vydať negatívne rozhodnutie bolo vytrhnuté z kontextu - uvedené je obsiahnuté v odôvodnení v citácii z iného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré odvolací súd vo svojom rozhodnutí 1Sžr/166/2012 použil a to práve na potvrdenie toho, že aj záznam podlieha súdnemu prieskumu.

Krajský súd naopak ignoroval odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/166/2012 v časti 18., v ktorom mu Najvyšší súd SR ako súd odvolací uložil v novom konaní vysporiadať sa so žalobnými dôvodmi, pričom zároveň v časti 19. naznačil svoje úvahy, v zmysle ktorých postup katastrálneho orgánu spočívajúci vo vykonaní záznamu podľa § 34 katastrálneho zákona viaže zákonodarcu na splnenie striktných podmienok, pričom opúšťa vkladovú kombináciu založenú na dvoch fázach nadobúdania, t. j. titul us aquirendi a modus aquirendi. Predmetom súdneho prieskumu v prípade záznamu je práve splnenie zákonných podmienok na jeho vykonanie v zmysle § 34 katastrálneho zákona.

Odvolací súd zdôrazňuje, že nemožno prehliadnúť, že žalobca kupoval predmetné nehnuteľnosti v čase, kedy bola na predmetných listoch vlastníctva zapísaná poznámka o prebiehajúcom konaní, v ktorom bolo preskúmané povolenie vkladu v prospech J. B., teda právneho predchodcu žalobcu.

Podľa § 34 ods. 1 katastrálneho zákona práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona, rozhodnutím štátneho orgánu, príklepom licitátora na verejnej dražbe, vydržaním, prírastkom a spracovaním, práva k nehnuteľnostiam osvedčené notárom, ako aj práva k nehnuteľnostiam vyplývajúce z nájomných zmlúv, zo zmlúv o prevode správy majetku štátu alebo z iných skutočností svedčiacich o zverení správy majetku obce alebo správy majetku vyššieho územného celku sa do katastra zapisujú záznamom, a to na základe verejných listín a iných listín. Záznamom sa zapisuje i zmena poradia záložných práv z dohody záložných veriteľov o poradí ich záložných práv rozhodujúcim na ich uspokojenie.

Podľa odvolacieho súdu sa teda krajský súd ani v novom konaní nasledujúcom po zrušení jeho pôvodného uznesenia neriadil dôsledne názorom odvolacieho súdu, vôbec sa nezaoberal žalobnými dôvodmi, nevykonal súdny prieskum záznamu žalovaného v naznačenom rozsahu a smere. Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené žalobcom, hoci bol krajský súd k tomu zaviazaný skorším rozhodnutím súdu odvolacieho, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu, pretože tento svojim postupom odňal účastníkom ich možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 221 O.s.p. z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p.

Povinnosťou súdu prvého stupňa v novom konaní bude rozhodnúť o žalobe o preskúmanie záznamu žalovaného v zmysle odôvodnenia žaloby žalobcu.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.